

Pogled v našo ustvarjalnost

Šolsko leto 2006 / 2007

**OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J**

**MI – Pogled v našo ustvarjalnost
2006 /2007**

Odgovorni urednik:
Ervin HOJKER

Prispevke zbral:
Vojko JURGEČ

Sodelovali so:
učenke in učenci 5.b in 7.b

Naslovnica:
učenci 4. in 5. razredov
(izdelki)
Egon KOŠTI MEŽIČ, 9.b
(fotomontaža)

Fotografije:
Dragana PREPELIČ
Nejc BEDRAČ, 9.a

Lektorica:
Renata DEBELJAK

Računalniško uredil:
Vojko JURGEČ

Izdala:
OŠ OLGE MEGLIČ PTUJ
Prešernova 31
2250 PTUJ

Tel.: 02/749 20 10
Faks: 02/749 20 11

e-pošta:
group1.osmbom@guest.arnes.si
Spletna stran:
www2.arnes.si/~osmbom1s

Mozaik znanja in prijateljstva

je moto, ki je povezal življenj in delo v iztekajočem šolskem letu v celoto. In zdi se, da je ta moto tisti ta pravi za nas, naše delo in odseva delo v minulem šolskem letu.

Zakaj? Zato, ker je šolsko leto zastavljeno iz veliko posameznih elementov, veliko individualnih zgodb, veliko nasmejanih obrazov ob dobrih rezultatih kot zgodb o neuspehu, razočaranju. In tak je tudi mozaik. Veliko majhnih delčkov, veliko barv a na koncu zgodba. Zgodba, ki te prepriča ali tudi ne. Mene je. Upam, da tudi tiste, ki tako ali drugače spremljate naše delo. Vsaka slika, vsako delo bi bilo lahko tudi drugačno. Saj vsak gleda s svojimi očmi, vidi tisto, kar želi in poudarja ono kar zazna in do česar ima razvit odnos. In prav je tako. Vsake oči imajo svojega malarja. In to velja ob občudovanju umetniškega dela – našega mozaika.

A za pedagoško delo veljajo pedagoška merila in kriteriji a tudi merljivi rezultati. In nanje sem mislil, ko sem zapisal, da so mene rezultati prepričali. Vesel sem, da so me! Saj lepi opaženi in dokazani. A najlepše ob rezultatih, ki niso vedno samo odlični, saj so tudi dobri, dobri, me veselijo, oni drugi uspehi, nevidni, nemerljivi, ne količinsko izraženi, a še kako občuteni z izjemnimi posledicami, ki govorijo o prijateljstvu, strpnosti, pripravljenosti za delo, pozornosti, spoštovanju ljubezni, solidarnosti ...

Govorijo: hvala, prosim, lep praznik, lep vikend, Vas pogrešam...

Za vse tisto prvo predvsem za drugo
prisrčen Hvala!
Prijetno branje!

Vesele, zdrave, varne, prijateljstva polne
počitnice želim vsem, ji tako ali drugače
živite z našo šolo.

Evin Hojker
Ravnatelj

Lonček, kuhaj!

Nina Žnidarič, 9.a

V petek, 17. novembra 2006, smo praznovali dan šole. Tudi letos smo se zelo potrudili in ob tej priložnosti pripravili veliko zanimivih dejavnosti. Ves teden so na šoli potekale delavnice, v katerih je prav prijetno dišalo po okusnih jedeh, ki so nastale po receptih naših

mam in babic. Večino okusnih jedi, ki smo jih pripravili, smo nato predstavili na razstavi. Te so si naši obiskovalci in gostje lahko pogledali pred prireditvijo, ki je bila prav tako v znamenju kulinarike. Oddajo "Lonček, kuhaj!" sta vodila voditelja Darko in Marko Kuhar (*Primož in Matjaž Holc*), ki na odru pa se jima je pridružil slavni kuhar Janez Štrukelj (*Sašo Yacoub*). Skupaj so nas popeljali v svet kuhinje, pri čemer so jim pomagali tudi ostali učenci s svojimi točkami. S prvimi in četrtimi razredi smo najprej spekli palačinke, potem pa so nam postregle natakariče - to so bila dekleta iz naše plesne skupine Avše. Da bi bila naša prehrana čimbolj uravnotežena, so poskrbeli tretji razredi, ki so nam predstavili prehransko piramido, tem pa so sledili še peti s svojo dramsko točko in eko rapom. Po plesu naših deklet se je prileglo še malo pokovke, ki so nam jo postregli

četrti razredi osemletke, s čarobnim napojem pa so nam postregli učenci in učenke sedmega razreda. Predstavili so nam se še učenci z naše pobratene šole Đuro Ester iz Koprivnice, potem pa sem prišla tudi sama na vrsto. Imela sem kar zahteven nastop, saj sem morala "speči domač kruh", medtem ko je Urban "skuhal kavo". Ob koncu prireditve smo bili ob vsej tej hrani že pošteno lačni, kar so nam v svoji točki povedali tudi učenci drugih razredov, zato smo se po prireditvi z veseljem "lotili" številnih jedi, ki so nas čakale v jedilnici. Z gotovostjo lahko potrdim, da je bil ta dan šole eden najbolj *okusnih* doslej.

Modri medvedek

Tim Vedernjak, 3.a

Sredi decembra nas je obiskal modri medvedek. Prebral nam je zgodbico o lisici in medvedu. Plesali smo skupaj in igrali igrico. Vsak je dobil lep moder balon, na katerem je bil narisana modri medvedek. Vsi smo bili veseli in nasmejani. Na koncu smo skupaj zapeli in se poslovili od modrega medvedka.

Planica

Dalen Simonič Dabič, 7.b

Za nagrado v sodelovanju v pustni povorki smo se 22. marca 2007 odpravili v Planico. Zbrali smo se pod gradom zgodaj zjutraj in se z avtobusom odpravili na pot. Ko smo prispeli, smo se brž opremili z različnimi navijaškimi pripomočki in se nato odpravili na prizorišče. Ob začetku treninga smo videli dva srhljiva padca. Po končanem treningu smo se udeležili zabave, kjer smo lahko poslušali skupino 4Play. Malo smo se še kepali, potem pa smo se odpravili nazaj domov. Da je bil izlet res popoln, pa smo se ustavili še v McDonaldsu.

Pust, pust, veselih ust

Vid Baklan, 7.b

Čeprav je bil pustni čas letos nekoliko krajši kot je ponavadi, pa zato ni bil nič manj vesel. Tudi na naši šoli smo mu na široko odprli vrata. Pripravili smo kup delavnic, v katerih smo lahko učenci skupaj s starši pokazali svoje ročne spretnosti. Izdelovali smo pustne maske in se posladkali s slastnimi krofi, ki smo jih pripravili ob pomoči učiteljic. Posebej ponosni pa smo bili na obsežno pustno razstavo, ki je našo šolo spremenila v pravi pustni muzej.

Ko omenjamo pust, seveda ne smemo pozabiti velike ptujske povelje, v kateri je letos znova sodelovala tudi naša šola. Skupina učencev je predstavljala pravljicne like iz vsem dobro znanega Čarovnika iz Oza, druga skupina učencev, v kateri sem sodeloval tudi sam, pa smo Ptujčanom predstavili naš nov nakupovalni center, ki nas je našemil z ogromnimi "pajkastimi" baloni, ki smo jih nosili kot nahrbtnik. Ob koncu povelje smo se pogostili v šotoru, za sodelovanje v povelji pa nas je šola nagradila z izletom v Planico.

Mozaik

Miha Hodnik & Sandra Zorec, 7.b

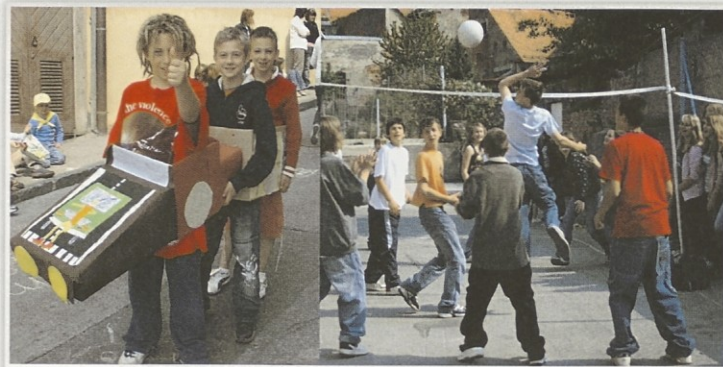
V začetku aprila smo učenci naše šole pričeli zbirati keramične ploščice za izdelavo mozaika v amfiteatru. Zbrali smo jih zelo veliko in 25. aprila 2007 smo pričeli z delom. Ob pomoči naše učiteljice za likovno vzgojo - ga. Lee Kralj, smo tega dne položili prvi košček mozaika in vsak dan se je naše akcije udeležilo kar precej učencev. S pridnim delom smo položili celo zgornjo steno amfiteatra, nato pa smo z delom nadaljevali še na levi steni. Po mesecu dni naša akcija še ni zaključena, mozaik pa po zaslugi učencev in učiteljev kaže lepšo sliko iz dneva v dan.

Ulice otrokom

Iris Bombek & Petra Pintarič, 7.b

25. aprila 2007 smo se tudi učenci naše šole aktivno vključili v projekt "Ulice otrokom". Dravska in Cafova ulica sta za nekaj uric postali naši učilnici. Učenci našega razreda smo si pripravili igrišče za odbojko, ostali razredi pa so se vključili v številne druge športne in zabavne dejavnosti: rolanje, košarka, kolesarjenje, nogomet, ples, badminton, risanje s kredami itd.. Učenci 9.b so organizirali 1. Olgica Downhill, ki je potekal na Cafovi ulici in v katerem so se učenci spustili po hribu navzdol z zanimivimi in predvsem smešnimi vozili, ki so jih izdelali sami. K pouku sodi tudi malica, ki je bila prav tako drugačna kot ponavadi; malicali smo namreč zunaj, na šolskem parkirišču. Z aktivnostmi smo zaključili okoli 12. ure, ko smo se odpravili nazaj k pouku. Ti dve uri sta bili zares zabavni in želimo si, da bi takšnih aktivnosti bilo še veliko več.

Otrok - policist

Urška Polanec, 9.b

Na naši šoli je potekal projekt otrok-policist. Z Romanom sva bila obveščena, da se bova udeležila tega projekta. Namesto med šolskimi klopmi sva ta čas preživela na ptujski policijski postaji. Tam naju je pričakal g. Janez Rojko, ki naju je poučil o delu policista. Ogledali smo si tudi prostore ptujske policijske postaje. Videli smo prostore za pridržanje, nadzorno sobo, fitness in tudi savno. Poskusila sva streljati s pištolo, ki je bila priklopljena na računalnik (brez nabojev). Glede na to, da sva streljala prvič, sva bila kar uspešna. Šli smo tudi na obhod po ptujskih ulicah. Pogovarjali smo se o drogah, kriminaliteti in o sredstvih, ki jih lahko uporabljajo policisti. Ker se je projekt bližal h koncu, sva se še zahvalila g. Rojku za zanimiv in poučen dan, ki nama bo ostal v lepem spominu.

Nacionalni otroški parlament

Jasmina Kokol, 9.b

Na naši šoli so me izbrali za predstavnico na občinskem parlamentu, kjer so me izvolili za eno od petih članov ptujske otroške vlade. Udeležila sem se 17. nacionalnega otroškega parlamenta v Ljubljani, kjer mi pripadla čast, da sem postala predsednica parlamenta. Bila sem zelo vesela, saj sem bila prva predsednica iz Štajerske. Ob prihodu v parlament, smo se parlamentarci posedli v veliko dvorano. Uvod v zasedanje je začel lanski predsednik, nato pa je vodenje predal meni. Po mojem krajšem uvodu je potekalo delo v skupinah. Sama sem sodelovala v skupini *Ocenjevanje in nacionalno preverjanje znanja*. Po delu v skupinah je sledil zame najtežji del, saj sem morala voditi razprave. Kljub tremi mi je vodenje uspelo brez zapletov. Iz Ljubljane sem se vrnila polna pozitivnih vtisov. Prepričana sem, da mi bo ta dogodek ostal v lepem spominu za vse življenje in če bi to lahko še enkrat ponovila, bi to storila z veseljem!

Šola v naravi

Minja Zamuda, 4⁹.a

V učnem načrtu letošnjega šolskega leta smo imeli tudi poletno šolo v naravi, ki smo jo preživeli v Simonovem zalivu v Izoli.

Priprave so se začele deset dni pred odhodom, ko so bili starši na roditeljskem sestanku seznanjeni o poteku šole v naravi in o tem, kaj potrebujemo tam. Prišel je dan pred odhodom in z mamico sva spakirali vse potrebne stvari. Obiskali sta me obe babici in primaknili nekaj žepnine. Težko sem zaspala, saj sem bila nervozna. Zjutraj sem se s solzami poslovila od mamice in sestre, saj še nikoli nisem bila sama tako dolgo zdoma. Očka me je odpeljal na železniško postajo, kjer so bili zbrani že sošolci s starši in učiteljice. Tudi ravnatelj je bil tam. Pripeljal je naš vlak. Vstopili smo in žalostno sem pomahala očku v slovo. Bila pa sem tudi srečna, saj sem šla na morje, ki ga obožujem. Da bi nam vožnja z vlakom hitreje minila, smo s sošolkami klepetale in poslušale glasbo. Prispeli smo v Koper, kjer nas je čakal avtobus in nas peljal do hotela v Simonov zaliv. Dobili smo ključke od sob. V sobi 401 smo bile Tonja, Rebeka, Tjaša in jaz. Nad sobo smo bile navdušene, saj smo imele televizor in pogled na morje. Vselili smo se, nato pa si šli z učiteljicami ogledat plažo. Sledil je počitek in nato večerja v lepi restavraciji s prijaznimi natakarji. Nočni počitek se nam je prilegel, saj nas je pot utrudila. Drugi dan smo šli po zajtrku plavat v

bazen. Zatem smo šli raziskovat obalo. Nabirali smo školjke, za katere smo nato v knjigah poiskali imena. V morju ob obali smo videli meduze in klobučarje. Nato smo se igrali na obali, večerjali in šli na nočni počitek.

Tretji dan smo dopoldan raziskovali primorske rastline. Po kosilu smo se z ladjo odpravili na izlet v Piran. Vožnja z ladjo mi je bila zelo všeč, mesto Piran pa me je navdušilo. Obiskali smo akvarij, kjer sem videla morskega psa. Na tržnici smo kupili spominke za domače, po prihodu v hotel pa smo pisali razglednice. Četrti in peti dan sta bila najbolj sproščena, saj smo plavali v morju in se veliko igrali na plaži.

Šesti dan je bil dan odhoda. Po zajtrku smo pakirali svoje stvari. Še zadnje kopanje v morju, vožnja z avtobusom do železniške postaje v Kopru. Na Ptuj smo prispeli okoli 20. ure. Čakali so nas starši, ki smo jim padli v objem. Tudi kakšna solzica je pritekla.

Šola v naravi mi je ostala v lepem spominu. Naučili smo se veliko novega, se spoznali v drugačnih okoliščinah in skupaj preživeli nekaj čudovitih dni.

Žan Žmavc, 4⁹.b

Mama je kot roža

Nino Kovač, 4^a.a

Mama je kot roža, ki te boža.
Mama je kot cvet, ki te popelje v svet.

Če otrok mame ne bi imel,
bi le solze lahko štel.

Zato pa mamo jaz imam
in nikomur je ne dam.

Moja mami

Matic Habjanič, 3.a

Moji mami je ime Tanja, piše se Habjanič. Stara je 38 let. Po poklicu je učiteljica in dela v osnovni šoli Hajdina. Je visoke postave. Njeni lasje so rumeno rjave barve in ji segajo malo čez ramena. Ima zeleno rjave oči. Vsako jutro si jih naliči. Najraje si obleče hlače in majico ali hlačni kostim. Ima največ parov čevljev v naši družini. Od nakita ima najraje verižico. Doma kuha, lika in pospravlja. V prostem času hodi na sprehode ali pa bere knjige. Rada tudi kolesari in nakupuje. Ima me zelo rada in tudi jaz njo.

Mami

Lana Žarkovič Preac, 3.a

Moji mamici je ime Sanja. Pravzaprav Aleksandra. Vendar je nobeden tako kliče. Jaz jo seveda kličem mami. Po poklicu je učiteljica. Najraje ima mene, mojega mlajšega brata Bora in atija. Meni velikokrat svetuje, ko vadim klavir. Kadar kosilo v šoli ni dobro, me povabi, da grem jest kam drugam. Jaz sem seveda za. Rada se zabava s prijatelji. Med drugim mi je tudi všeč, ko skupaj izdelujeva nakit. Ko ima veliko dela, ji pomagam obešati in pobirati perilo. Ob sobotah pa lahko spim v njeni postelji. Imam jo zelo rada.

Sara Burjan, 9.b

Mama

Nika Klasič, 3.a

Moji mami je ime Suzana. Po poklicu je profesorica. Uči v OŠ Vitomarci. Ima dolge lase, pobarvane na rdečo barvo. Oči ima modro zelene. Najraje ima oblečene hlače in majico. V prostem času se igra z menoj, kuha, čisti, pere, lika, bere ali pogleda kakšen dober film. Pomaga mi tudi pri domačih nalogah in učenju. Imam jo zelo rada.

Suzana Krajnčič, 9.b

Od dedka sem se naučil...

Jan Lah, 8.a

Moj dedek je nekaj posebnega. Od njega sem se že in se še kar veliko učim. V spominu mi je ostal

dogodek, ko smo imeli doma trgatev. Star sem bil sedem let. Takrat sem se prvič seznanil s stiskanjem grozdja v preši. Bil je vikend v oktobru in doma smo se pripravljali na trgatev. Dedek je že zgodaj zjutraj pripravil vse potrebno za obiranje grozdja. Moral je pripraviti škarje, vedra, prešo ter mlin za grozdje. S trgatvijo smo začeli ob dveh, po kosilu. Dedek, mama in jaz smo grozdje trgali, stric ga je nosil v mlin, at pa je grozdje mlel. Ko je bilo grozdje potrgano in zmleto, se je začelo večurno t. i. prešanje. Zmleto grozdje je bilo treba najprej dati v mrežaste vreče, katere sva z dedkom znosila v prešo. Ko je bila preša polna, sva na vreče položila desko in nato pričela s stiskanjem grozdja. Dedek mi je pokazal, kako moraš stiskati grozdje in mi povedal, da mora biti stiskanje tako močno, da bo iz grozdja pritekel grozdni sok (mošt). Ko je bilo napolnjeno prvo vedro, mi je dedek pokazal še eno opravilo, ki ga je potrebno opraviti pred shranjevanjem "mošta" v sod. Sod je bilo treba namreč razkužiti z žveplom, ker pa je to žveplo strupeno in slabo za pljuča, sem si moral nadeti zaščitno masko. Sod sva najprej napolnila z vodo in potem je dedi prižgal neki kos papirja, ki je obupno smrdel. Ko je tisti kos zgorel, sva sod spraznila in noter vlila grozdni sok. Število veder vlitih v sod sva označevala s črticami s kreda. Ko je bilo vso grozdje v preši stisnjeno, sva vzela vse vreče ven in jih ponovno naložila v prešo in nato še enkrat stisnila. To stiskanje je bilo kar dolgotrajno, saj sva morala štirideset vreč dvakrat stisniti. Ko je bil sod poln in vreče prazne, sva prešo razdrla in jo umila. Stisnila sva približno 350 litrov mošta. Tako sem se naučil stiskati grozdje.

Moja babi

Urška Mežič, 5.a

Moja babi je kot vsaka babi, le malo je drugačna. Ime ji je Štefanija. Trideset let že živi na Ptuju. Po poklicu je medicinska sestra. Nekoč je delala v tujini. Rada kuha, čeprav ne dobro. Večkrat mi pripoveduje zgodbe iz njenega otroštva, potovanja po tujini in dogodkov med vojno. Zadnje čase ji nagaja zdravje, vendar se za svojih 80 let, ki jih bo kmalu praznovala, dobro drži. Vedno pravi, da se zraven nas nima časa postarati. Babici rada pomagam, čeprav se mi večkrat ne ljubi. Vem, da mi je babica zato hvaležna in čeprav se kdaj pa kdaj skregava, ena brez druge ne moreva.

Veronika Pintar, 9.a

Dedek in babica

Nejc Rus, 4⁹.a

Dedek in babica
sta kakor atek in mamica,
malo starejša sicer,
močno utrujena vsaki večer.

Dedek in babica
nista kot mamica,
pri njima bonbone dobim
in vse, kar si želim.

Dedek in babica
sta mi v tolažbo,
njima lahko vse povem,
če slabe sem volje,
njun nasmeš pomaga na bolje.

Dedek in babica,
da le bi še bila zdrava,
pa skupaj z mano,
najmanj sto let dočakala.

Razveselil sem babico

Urban Neudauer, 9.b

Babico najbolj razveseljujem, ko pridem k njej na pogovor. Ker živimo v isti hiši, je to lahko še bolj pogosto, kot bi bilo, če ne bi živeli skupaj.

Običajno jo obiščem zvečer, saj čez dan ponavadi ni časa. Ali ima babica neke obveznosti ali pa sem jaz zdoma. Ti najini večerni pogovori so včasih zelo kratki, komaj 5 minut ali pa se le pozdraviva in izrečeva nekaj besed, včasih pa klepetava po dve uri ali pa še dlje.

Pogovarjava se o dnevu, ki je za nama, kaj se je zanimivega zgodilo in kaj sva doživela. Z njo lahko čvekam o marsikateri temi, ki je s starši ne načenjам preveč rad. Pogosto pogledava skupaj kako oddajo, ki naju oba zanima, morda kak film ali serijo. Včasih mi babica pripoveduje o svoji mladosti. Nekatero zgodbo sem slišal že nešteto krat, pa so še vedno zanimive.

Zelo rada tudi skupaj pregledujemo albume s fotografijami ali pa si ogledava stare diapozitive. Babica ima odličen spomin, čeprav je stara več kot 75 let. Za skoraj vsak posnetek, če je še tako star in obledel, zna natančno povedati, kje je bil posnet, kdo je na njej in kdo je fotografiral. Imamo namreč res veliko starih fotografij in še zlasti diapozitivov, saj je moj dedek zelo rad fotografiral.

Če nama ni do pregledovanja posnetkov in obujanja spominov, včasih le poklepetava ob piškotih, ki jih ima babi vedno nekaj na zalogi in jih

zelo rada tudi sama speče za k čaju. Tako lahko "čvekava" ves večer in pri tem pozabiva na ves svet. Včasih grem k babici tudi zgodaj popoldne, ko ravno pridem iz šole ter sem še sam doma. Rad jo obiščem tudi v soboto dopoldne, ko jo opazujem, kako pod njenimi spretnimi prsti nastajajo keksi, potica, zavitek, rulada, kolač ali kaj drugega.

Tako jo najbolj razveselim. Ne z darilom, niti s šopkom rož ali kako drugo materialno stvarjo. Preprosto s tem, da pridem k njej in se pogovarjam z njo. S tem pa ne razveselim le nje, ampak tudi sebe. To je potrebno, da sva oba dobre volje.

Tjaša Kumer, Neli Pečnik, Minja Zamuda, 4^{9.a}

Zemlja

Lučka Marija Neudauer, 4⁸.b

Zemlja je pravi raj,
še posebej, ko je maj.
Ker takrat rožice cvetijo
in drevesa vsa brstijo.

A vedno manj rastlin cveti
in vedno manj dreves brsti,
ker onesnažujemo jih mi.

Z Zemljo moramo lepo ravnati
in z nje boleznimi vse odgnati.

Bolezen nastaja,
ker ljudi se s tehniko razvaja.
Tehnika je res nezdrava,
to nam pravi mati narava.

Zemlja naša mati je,
zato z njo ravnajmo,
kot spodobí se.

učenci 8.a

Jan Lah, 8.a

Lara Samojlenko, Hana Černe, 8.b

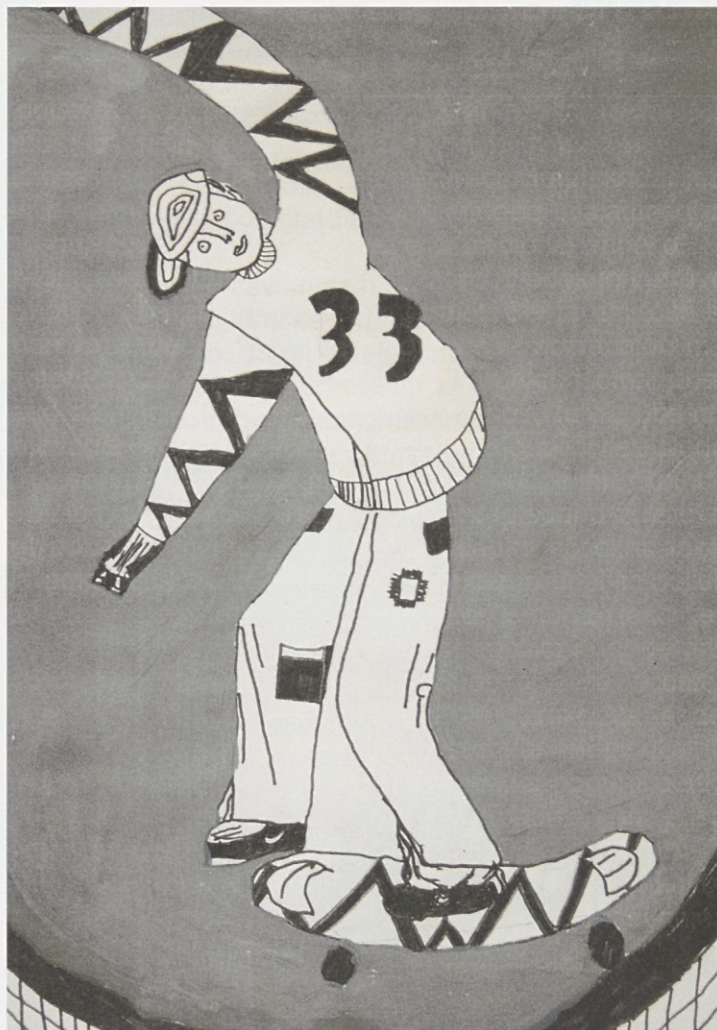
Ko sem bil majhen

Mitja Vaupotič, 4°.b

Pred desetimi leti sem pokukal na svet. Bilo je 11. marca 1997. Bil sem nedonošenček, ker sem se rodil en mesec prehitro, zato sem nekaj dni ležal v inkubatorju. Ko sem prišel k mamici, me je trdno stisnila k sebi in čutil sem bitje njenega srca in njeno toploto. Očka naju je obiskal vsak dan, po enem tednu pa je prišel po naju v porodnišnico. Ko sem prišel domov sem veliko spal, a se tudi pogosto prebujal. Mami me je cartala in vedno sem bil v njenem naročju. Tudi očka se me ni mogel nagledati. Dobili smo goro obiskov in vsi so me želeli videti. Moj prvi rojstni dan je bil precej zabaven, saj je bil moj prvi. Dve leti kasneje sta se mamica in ati poročila. Na poroki sem zelo užival. Moje otroštvo je bilo in še zmeraj je zelo lepo.

Aljaž Skaza, 5.a

Vlado Stočko, 7.a

Moj dedek

Jan Gašparič, 4⁸.b

Moj dedek je star 63 let. Zelo je prijazen in dober. Hotel je biti superdedek in postati najboljši, najstarejši, najaktivnejši in najbolj zakonski kolesar na svetu. Začel je hoditi na fitnes, jesti proteine in zelo veliko kolesariti. Naročil je tudi shujševalni pas Vibratone. Postal je zelo močan; dvignil me je kar z eno roko. Potem pa si je kupil novo kolesarsko opremo in najbolj "svetovno" kolo na svetu. Začel je trenirati; zelo veliko trenirati. In potem je začel tekmovati. Premagal je čisto vse, tako najslabše, kot tudi najboljše. Udeležil se je tekmovanja Tour de France 2009. Že na prvi etapi je ugnal vso konkurenco. Čisto vedno je zmagal, bil je najboljši. Bil je res super. Ko je domov prinesel pokal, sem mu povedal, da tudi če ne bi imel tega pokala, bi bil in tudi je zame najboljši dedek na svetu!

Sandra Zorec, 7.b

Kako je moj dedek postal superdedek

Miha Kosi, 4⁸.b

Dedek moj je bil vesel, kadar je v park odšel. Tam zazrl se je v nebo in zagledal mavrico. Takrat je na drevesu zagledal mačko, ki se je držala še samo za tačko. Dedek je k drevesu vzletel, mačko v zraku je ujel. Šel je dalje na sprehod, naletel je na kup otrok. Bili so revni in niso imeli nič za pit, zato jim je dal nakit. Komaj je prišel domov, je že zaslišal "hov, hov, hov". Sosedu pes iz kletke je zbežal in je čisto podivjal. Dedek psa je zadržal, ga k sosedu odpeljal. Ko dedek prišel je s sprehoda, je zagledal dva tatova. Takrat še en se je pridružil, dedku po oknu je "porušil". Dedek je zdrvel za njimi in predal jih policiji. Potem je šel na smučišče, ker smučal tako je dobro, kot drug nihče. Na sedežnici je sedel in po prvem spustu hrepenel. Sedežnica se je ustavila, dedka skoraj pozabila. Z eno roko za sedež se je držal, z nogami v strmino je bingljal. Pod njim bila je strašna strmina, a pogum dedkova bila je vrlina. Skočil je kot padalec in pristal kot smučarski skakalec.

Potem je odprl oči in videl kako v postelji leži. To ni bilo superdedkovo reševanje, ampak le sladke sanje.

Moja muca Pikica

Sara Gregorec, 2.a

Moja Pikica

Moja Pikica je zelo radovedna. Rada se igra z in z . Ko pridam se ovije okrog moje . Rada jo imam.

Aška

Kaja Siebenreich, 2.a

 AŠKA

 JE MLADA MUCA. NE MARA BOŽANJA Z . RADA PA IMA OSTRO . VČASIH NAJDE KAKŠNO IN SE Z NJO IGRA.

Jaz, tiger

Damiana Painkiher, 2.a

Zjutraj bi se vstala in šla pit k potoku. Zadišala bi mi malica. Ulovila bi zebro. Po malici bi ležala v senci. Ponoči bi šla v svoj brlog in bi spala.

Moja želva Piki

Filip Petek, 2.a

MOJA PIKI

NAJRAJŠI JE IN ZELO RADA

RADA

HODI PO . RADA PLEZA PO .

Moj muc Piki

Ema Zelenko, 2.b

Moj muc Garfild

Damiana Painkiher, 2.a

MOJ GARFILT
MOJ MAČKON SERAD
IGRA Z IN HRANI SE
Z IN Z . KO SE RAZJEZI,
SE NAJEŽI. RAD SE POTEPA,
DOMOV SE VRNE ZAMAZAN
IN SE SAM OČISTI.

Kaj bi bilo, če bi bila jaz mačka

Sara Gregorec, 2.a

Zjutraj bi se zbudila, gospodarica mi bi prinesla hrano. Popoldne bi se zabavala in sprehajala. Zvečer bi šla spat in gospodarica bi spet prinesla hrano. Bila bi prava mačja dama.

Moja psička Nena

Jan Gašparič, 4⁸.b

Bil je hud naliv in končala se je šola. Bil je petek, nisem imel dežnika in moral sem na kombi. Bil sem pri vratih in zaslišal, da mi zvoni telefon. Bil je oči in mi je rekel, da je naša psička Nena skotila šest mladičev in da so ji zelo podobni. Bil sem zelo vesel, da sem kljub nalivu kar hitel čez dvorišče, po stopnicah, čez igrišče in na kombi. Na srečo je kombi še vedno čakal. Vstopil sem ves premočen. Hitro sem izstopil iz kombija in tekel k Jani. Potem se je dež pomiril in sem šel domov. Ko sem prišel, sem bil zelo vesel, da so se mladički že skotili. Bili so zelo ljubki. Pred uto je bilo nekaj krvi, a na to se nisem oziral. Narobe je bilo le to, da so štiri mladičke dali uspavati. Bil sem žalosten, a sem se kar hitro potolažil in sem bil spet vesel.

Moja psička Mima

Dunja Šeruga, 2.a

Moja psička Mima,
moja psička Mima,
se rada igra s Tonjo in z menoj.
Rada se cartlja.
Včasih je zelo huda.
Rada laja in spančka.

Anja Draškovič, Laura Letnik,
Lučka Marija Neudauer, Larisa Vajda, 4⁸.b

Moja Roška

Sara Potrč, 5.b

Moja domača žival je psiček. Ime ji je Roška in je stara 11 mesecev. Tehta približno 3 kilograme, velika pa je okoli 30 centimetrov. Njena pasma je maps, za katero je značilno, da so hišni psi in tudi temu primerno divji. Psi te pasme so rjave ali črne barve, naša Raška pa je rjave barve, gobček pa ima črn. Je zgubana, a zaradi tega tudi prisrčna. Repek ima zasukan v zrak. Najraje ima svojo žogico z zvončkom in je zelo igriva. Ta naša psička Roška je zelo zahtevna pri vzgajanju, ker je čistokrvne pasme, potrebuje tudi veliko nege. Rabi veliko ljubezni in je zelo trmasta. Da jo nekaj naučimo, moramo imeti veliko potrpežljivosti in moramo biti sočutni. Do nje moramo biti dobri, ker zna tudi jokati. Če jo skregamo, se zna tudi namuliti. Hranimo jo samo z briketi *Science Plan*, pije pa samo vodo.

Lara Peklar, 1.b

Kuža Piki opozarja, naj ne mečejo odpadkov

Domen Herega, 3.a

Nekoč je živel pameten kuža po imenu Piki. Nekega dne se je odpravil na sprehod. Nekaj časa si je ogledoval okolje, naenkrat pa je zagledal odpadke v naravi. Kuža Piki si reče, kaj pa je to in kdo je to naredil? Kdo si drzne narediti okolje tako? Bom mu že pokazal. Kuža Piki se odpravi raziskovat, kdo je to naredil. Naenkrat najde onesnaževalca. Sem vedel, da je to ta. Hej, ti smrdljivi lisjak! Kaj si pa misliš? Nehaj metati odpadke v naravo, če ne te zaprem v zapor. In lisjak je obljubil, da ne bo več nikoli metal odpadkov.

Urban Neudauer, 9.b

Kul kokos

Tjaša Galič, 3.b

Na topli plaži sem se s prijatelji igrala odbojko, se metala po toplem pesku in se zabavala. Nenadoma je priplaval velik val, ki je raztreščil naš čolniček. Prijatelji so planili v tek, da bi ga rešili, vendar so tudi oni izginili. Sama sem ostala s papigo, bila je tako šokirana, da mi ni mogla pomagati. Spomnila sem se, da imam v nahrbtniku fino čokolado, pojedla sem en košček in bilo mi je bolje. Otoček bom raziskovala in si pomagala. Odpravila sem se na pot. Srečala sem živali, ki so mi pomagale: žirafa, krokodila in tигра. Dali so mi hrano. Nato sem v daljnem morju zagledala prijatelje v čolničku in veselje me je premagalo. Za spomin sem si vzela kul kokos.

Aljaž Puž, 4⁸.a

Potovanje na Madagaskar

Barbara Gaiser, 3.b

S prijateljicami me je odplavilo na otok. Nismo mogle verjeti, da smo preživele. Ker nismo imele kaj za početi, smo se šle igrati. Obmetavale smo se z mivko, kopale, škropile in počele smo še veliko stvari. Ko sem se igre naveličala, sem odšla v džunglo. Ko sem se malo razgledala in malo raziskovala, sem odkrila, da je ta otok Madagaskar in da smo končno prišle na cilj. Šla sem nazaj na plažo, da jim to sporočim, a takrat me je ustavila papiga, ki mi je rekla: "Tvoje prijateljice so odšle brez tebe." O, ne! Tekla sem, kolikor so mi dale noge, a bilo je prepozno. Prijateljice so bile že sredi morja, a rekla sem si: "Kaj potem, saj imam novo prijateljico papigo." S papigo sem se igrala in raziskovala Madagaskar. Čez par ur so prijateljice priplule nazaj. Opravičile so se mi, da so prej odšle brez mene. Od papige sem se poslovila in potem smo odšle. Ko sem se obrnila, sem videla papigo jokati. Obrnila sem čoln k otoku in šla nazaj. Papigi sem rekla: "Če je pa tako hudo, pa pridi zraven!" Papiga je bila presrečna in tako smo šle domov. To je bila ena najbolj razburljivih in ena najlepših dogodivščin v mojem življenju. Ja, to dogodivščino bom pa zelo težko pozabila.

Zajčica Lili

Lara Maher, 3.a

Moj hišni ljubljeneček je zajčica Lili. Je črne barve, ima povešena ušesa in dolgo dlako. Zelo rada je zajčje brikete in njene zajčje bonbone. Živi v kletki v Halozah pri babici in dediju. Zelo rada grize in rada ima, ko jo kdo boža. V kotu ima nastavljeno stranišče, v katerega kaka in lula. Imam jo zelo rada.

Moj zajček

Luka Čeh, 3.a

Mojemu zajčku je ime Uhec. Ima oči zelene barve, spodaj in zgoraj pa je bel. Dobili smo ga od soseda, ker so oni dobili psa. Ko je lepo vreme, ga nesem ven. Ko mu dajem hrano, me ugrizne. Star je šest let, letos bo sedem. Zelo ga imam rad.

Rebeka Gomilšek, Lara Jeza, Tonja Kolednik, 4⁹.a

Drevo in kup lesa

Jana Flajsinger, 4⁸.a

Nekoč je na jasi ob stari domačiji ležalo drevo. Vedno se je spraševalo o tem, zakaj je tako osamljeno. Ampak nekega jutra je kmet meni nič tebi nič k drevesu nastavil kup lesa. Seveda se ga je drevo zelo razveselilo. Takoj ga je vprašalo, kako mu je ime? Kup lesa pa ni nič odgovoril. Drevo se je začudilo in si reklo: "Mogoče pa spi in me ne sliši!" Zato se je drevo kar samo predstavilo: "Jaz sem Liza in bi bila rada tvoja prijateljica." Naenkrat se je kup lesa premaknil in rekel: "Kaj me pa motiš, ne vidiš da spim in premišlujem o tem, kako bi se spravil stran od tebe?" Drevo pa je zajecjalo: "Ampak jaz sem hotela biti tvoja prijateljica, ti pa si kar preslišal moje vprašanje." Kup lesa je premišljeno rekel: "No, saj sva lahko prijatelja, ampak ne smeš me motiti, ko spim." Drevo se je strinjalo z njegovo željo. Čeprav še drevo zmeraj ne ve, kako je ime kupu lesa, je pomembno to, da sta prijatelja in da drevo ni nič več osamljeno.

Blaž Polanec, 1.b

Vita Hojnik, Lucija Vuk, 7.a

Enej Krajnc, 8.a

Kako je v Lučkovem znova zasijalo...

Miha Kosi, 4⁸.b

Nekoč je bila majhna, majcena iskrica. Ampak ta iskrica ni bila navadna iskrica. Ta iskrica je potovala po svetu in razsvetljevala mesta, vasi in zaselke. Tako je iskrica enkrat prispela v Lučkovo. To mesto ji je bilo tako všeč, da si je rekla: "Kaj, ko bi se tukaj ustavila za kak dan ali dva." In tako se je lučka ustavila v Lučkovem. Bila je zelo utrujena, zato je zaspala. V Lučkovem pa je živel tudi hudobni čarovnik Črni. Ta čarovnik si je prizadeval, da bi na svetu ugasnila vsa svetloba in da bi zavladala tema. To so mu preprečevali ptič plamenec, vila Lučka in čarovnik Sij. A Črni je preko svoje vrane Grane izvedel, da je prišla iskrica, pohitel je do nje in jo ugasnil. Vila Lučka, ptič Plamenec in čarovnik Sij so bili prepozni. Tako je Lučkovo ostalo brez svetlobe. Potem sta se udarila čarovnik Sij in čarovnik Črni. Zmagal je Sij in pregnal Črneja. V Lučkovo se je tako znova vrnila svetloba.

Maja Rihtarič, 1.b

Hiša

Elin Kamenšek Krajnc, 4⁸.a

Ko sonce vzide,
luna zaide
in ko svet se prebudi,
ter ura zazvoni,
hiša se zbudi.

Hiša zazeha in
sanjati neha.
Oči si pomane
in zgodaj že vstane.

To dogaja dan za dnem
se vsem hišam
in vsem ljudem.

Nik Volgemut, 1.

Pesem o zaljubljenih

Miha Kosi, 4^a.b

Žan zelo zaljubljen je bil,
niti pri pouku ni sledil.
Ko na hodniku srečal je Tino,
tako je dobil je vročino.
Komaj je čakal 14. februar,
da Tini srce podari v dar.
Ko prišel je ta dan in po hodniku prišla je Tina,
je izgledala malo sramežljiva.

Žan stopil je do nje
in ji izročil srce.
Tina z veseljem ga je sprejela,
Žana od srca tesno je objela.
Začutil je veselje,
kar si je želel bolj od katerekoli druge želje.

Ljubimo živali

Tina Fekonja, 5.a

Ko v savani lev rjovi,
vse živalstvo prihiti.
Krave, ovce, petelini,
kiti, ribe in delfini,
gnuji, zebre, antilope,
pudli z dlako speto v čope,
jelen, mične srne, losi,
pav visoko glavo nosi,
žabe, pupki in krastače,
zajcev, kuncev več sto skače,
kos, galebi in sinica,

sivi slon se z vodo šprica,
vse leti, frči okrog,
levo desno v krog in krog.

Kralj ponosno tam stoji
in živalstvo govori:
»Ščiti nas, o dobri kralj,
ljudem za nas prav nič ni mar,
onesnažili so vode,
umiramo zaradi mode,
v naše kože so odeti,
vse več je strupa v zraku z leti,
strah pred izumrtjem vlada,
ko kisli dež v dom nam pada.
Želimo si čistoče spet,
oceana tih šepet.
Ščiti nas o dobri kralj,
vrni nam veselja čar!«

Kralj ljubeče jih pogleda,
ker predobro se zaveda,
da upanja za njih več ni,
če ne rešimo jih mi!

O živali – ve ste sreča,
naj vaše se število veča,
kar nekaj se bori ljudi,
da živalstvo obstoji.

Ljubimo živali!
Zakaj življenja bi jemali,
če za njih bomo skrbeli,
v slogi bomo vsi živeli.

*Pesem je bila nagrajena na literarnem natečaju
CID-a Ptuj pod naslovom Moj pogled*

Tvirling

Dolores Krajnc, 3.a

Tvirling je šport, s katerim se ukvarja mnogo učencev. Za ta šport potrebuješ: dres, trenirko, posebno palico, trenerja ali trenerko in veliko truda. Palica je lahko debela ali tanka, na začetku in na koncu ima dve žogici ki ju imenujemo žogica in repek. Jaz imam debelejšo. Dres še nimam, imam pa trenirko. Naslednje leto se bova vpisali tudi jaz in moja sestra. Moja sestrična je bila lani državna prvakinja. Letos je bila tretja. Nastopala je v Slovenski Bistrici. Meni je najbolj všeč zato, ker je šport, zabava in ples.

Šport

Miha Kovač, 3.a

Poznamo različne športe. To so tenis, košarka, nogomet, vaterpolo, gimnastika in mnogo drugega. Gimnastika je moj najljubši šport, ki ga treniram. Vzor sta mi Mitja Petkovšek in Aljaž Pegan. Trenirata me Rikarda in Nataša Flamnjak. Treniram na bradlji, drogu, ponjavi in na drugih orodjih. Treniram tudi atletiko, za katero pravijo, da je kraljica vseh športov. Najboljši sem v skoku v daljino. Moj osebni rekord je 3 metre in 47 centimetrov. Jaz uživam v športu.

Balet

Nika Klasič, 3.a

Balet je šport, ki ga treniram že dve leti. Rada ga treniram. Na vajah moramo imeti baletni bodi in copate. Balet imam dvakrat na teden. Treniram ga tudi doma. Učiteljica za balet nam pokaže vsako vajo. Ima lepo postavo in je gibčna. Včasih nam pove, kaj več o baletu. Naučila nas je dve plesni predstavi, ki smo ju nastopali v gledališču, eno pa v gimnaziji. Balet me je navdušil že pri štirih letih. Gledala sem že pravo baletno predstavo.

Tinkara Kolarič Novak, 1.a

Zakaj ima žirafa dolg vrat?

Nejc Rus, 4⁹.a

Nekoč je živela žirafica Pika. Nekega dne so se oče, mama in mala Pika odpravili na otvoritev velikega nakupovalnega centra. Pika je bila zelo vznemirjena, saj je prvič šla na takšno otvoritev. Ko so prispeli, je mala Pika zagledala veliko drugih žiraf. Bila je začudena, ker so imele dolge vratove. Vprašala je mamo, zakaj nima tako dolgega vratu kot ostale žirafe. Pika je bila zelo radovedna in je hotela videti čim več stvari. Stegovala je svoj vrat, ki je nenadoma pričel rasti. Postajala je podobna ostalim žirafam. Zdaj je žirafi Piki postalo vse enostavno. Videla je vse, kar je hotela. Tudi druge žirafe so dobile dolge vratove na podoben način.

Martin Emeršič, 5.b

Potoval sem s časovnim strojem

Matic Karlovčec, 4⁹.a

Zjutraj sem se zbudil in pred seboj zagledal napravo, ki je bila podobna telefonski govornici. Počasi sem vstopil v njo. Malo sem si jo ogledal in videl čudne gumbе s števkami. Bil sem radoveden, zato sem pritisnil na enega od gumbov. Na moje veliko presenečenje se je začelo nekaj iskriti in naenkrat sem se znašel v nekem drugem svetu in času. Okoli mene je bilo polno robotov. Vozili so se v čudnih plovilih. Vsi so me sovražno gledali. Začeli so se me dotikati in suvati, zato sem moral čimprej oditi. Spet sem pritisnil naključni gumb in imel sem to srečo, da sem izbral pravega, ki me je ponesel nazaj v moj čas. Vse to sem pripovedoval svojim prijateljem, ki so se mi na ves glas smejali in vpili: "To je ena debela laž!"

Nuša Puž, 1.a

Mala prijaznost

Minja Zamuda, 4⁹.a

Skoraj vsako jutro me očka pelje v šolo. So pa tudi dnevi, ko ima službene obveznosti in moram peš. In takrat se je zgodilo.

Že ob jutranjem pogledu skozi okno sem spoznala, da se pripravlja nevihta. Pa ravno to jutro, ko sem morala sama peš v šolo. Po nekaj metrih hoje je začel pihati močan veter in vlilo se je kot iz škafo.

Močan sunek vetra mi je zlomil dežnik. Panično sem iskala zavetje pred dežjem, saj bi bila v nekaj trenutkih premočena do kože. Skočila sem v star obokan vhod v centru mesta. Razmišljala sem o tem, kako bom zamudila pouk.

Takrat se mi je izza hrbta približala deklica in me vprašala, če grem z njo pod njenim dežnikom v šolo. Poznala sem jo, saj je bila učenka naše šole. Odleglo mi je. Kljub temu, da je tako deževalo, je bila tako prijazna, da mi je odstopila prostor pod njenim dežnikom. Zahvalila sem se ji in čakala priložnost, da ji bom uslugo vrnila. Na šolski prireditvi v telovadnici sem jo videla, kako v gneči išče prost sedež. Odstopila sem ji polovico mojega stola. Bila je vesela, jaz pa prav tako, saj sem ji vrnila prijazno s prijaznim.

Bilo je čisto majhno, majhno dejanje, ki je osrečilo tako njo kot mene. Velika dejanja pa lahko osrečijo mesto, narod ali celo človeštvo.

Veronika Pintar, 9.a

Kje sem?

Jure Pšajd, 3.b

Na otoček sem šel s prijatelji. Uživali smo v mivki. Kar naenkrat se odločim, da raziščem bližnjo votlino. Nekaj časa hodim po votlini, ko zagledam izhod. Stopim ven v raj palm in ptic. Prav posebno lepe so bile papige, saj so bile mavričnih barv. Naenkrat me za hlače pocuka opica. Prime me za roko in me pelje na obalo. V daljavi zagledam čoln, ki je odpeljal moje prijatelje. Bil sem zelo, zelo žalosten. Na mojo srečo me je opica s svojimi norčijami nasmejala. Takoj za tem pride čoln nazaj. Prijatelji niso pozabili name. Z opico se hitro posloviva. Za spomin vzamem banane in se vrnem domov.

Mitja Spindler, 4⁸.a

Na otočku

Blaž Vidovič, 3.b

Na otočku s prijatelji uživam v plavanju, igrah v mivki. Nenadoma se oddaljim od prijateljev in srečam papigo prečudovitih barv. Vrnem se na plažo in ugotovim, da je čoln odplul brez mene. Potem sem se sprehodil po otoku Madagaskarju. Srečal sem opice, papige, kuščarje, kače, tigre, povodne konje, zebre, žirafe in pande. Postali smo prijatelji in se igrali zabavne igre. Z žirafo sva postala najboljša prijatelja. Zvečer, ko so šli vsi spat, sem se dolgo vozil po njenem vratu. Potem sva zaspala. Zjutraj smo se zbudili. Opazil sem čoln in prijatelje. Potem sem se poslovil; vsaka žival mi je dala en predmet.

Ina Vidovič, 4⁸.a